

TVORIVÉ LETO NA SANTORINI

ROMÁN O LAHODNOM VÍNE, JEDNEJ NEDOPÍSANEJ KNIHE,
TROCH ŽENÁCH A ICH ODVÁŽNYCH SNOCH

EVA GLYN

metafora

metafora

TVORIVÉ LETO NA SANTORINI

ROMÁN O LAHODNOM VÍNE, JEDNEJ NEDOPÍSANEJ KNIHE,
TROCH ŽENÁCH A ICH ODVÁŽNYCH SNOCH

EVA GLYN

EVA GLYN

TVORIVÉ LETO NA SANTORINI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 442. publikáciu.

Z anglického originálu *The Santorini Writing Retreat*, vydaného
vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2025,
preložila do slovenčiny Andrea Vargovčíková.
Jazyková redakcia Anetta Letková, Barbora Nosková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 312
Tlač Finidr, s.r.o.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers
Ltd. under
the title *The Santorini Writing Retreat* © 2025 Eva Glyn
Translation © Grada Slovakia, 2026,
translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Eva Glyn asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Andrea Vargovčíková, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie
tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu
alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto
knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.*

ISBN 978-80-8305-375-5 (ePub)
ISBN 978-80-8305-374-8 (pdf)
ISBN 978-80-8305-373-1 (print)

*Venujem neznámym, ktorí sa stali priateľmi
počas spisovateľských pobytov Rosanny Leyovej
v hoteli Finca el Cerrillo.*

STREDA 30. AUGUSTA

*„A predovšetkým nezabudni, že v jadre príbehu musí byť
nejaké strašné tajomstvo.“*

J o zavrela e-mail od svojho agenta, položila telefón na parapet a oprela si čelo o sklo. *Aká irónia!* Dolu záhradník Curtis na širokej príjazdovej ceste zametal odrezky zo živého plotu. O polhodinu mu prinesie šálku kávy a preberú, čo všetko musí urobiť, kým bude preč, aké cibulky narcisov má kúpiť na jar, ktoré trvalky stojí za to rozdeliť a či bude treba na jeseň pohnojiť trávnik. Nakazí sa jeho nadšením a ocitne sa v siedmom nebi. Môcť sa podeliť o svoju vášeň je jednoducho dar.

Dar, ktorý ona nemala. Nech robila, čo robila, písanie nezbožňovala. Už nie. Tak prečo, dočerta, vôbec súhlasila s vedením spisovateľského pobytu s názvom *Naštartujte svoj román?* Ona sama potrebovala viac než silný kopanec do zadku, aby vôbec chytila pero do ruky.

Stiahla sa jej hrud', srdce jej zlovestne prudko búšilo. Nedomáča to, naozaj nie. Už len predstava, že sa postaví pred ľudí... No sľúbila to, takže už niet cesty späť.

Jo pomaly odtiahla hlavu od chladného skla a pohľadom preletela Wimbledon Common. Tráva nadobudla žltkastobéžový odtieň, typický pre koniec leta. Bude fajn odísť. A nie z jedného dôvodu. Len si to musela ustavične opakovať. Ak bolo treba, aj každých pár minút, až kým nebude sedieť v lietadle a dvere sa nezavrú.

Otočila sa a upriamila pohľad na kufre, ktoré ležali otvorené na podlahe v šatníku. Oblečenie ako pre spisovateľku: palazzo nohavice v neutrálnych farbách, tuniky, jednofarebné alebo s nenápadným vzorom, jedny alebo dvojleťných šiat, kašmírové šály, keby bola klimatizácia príliš silná alebo keby sa v noci ochladilo. Vystačí si so žabkami? Pravdepodobne. Široké nohavice zakryjú množstvo nedostatkov. Ľútostivo sa zadívala na skrátané legíny a mikinu s kapucňou. Nevezme si ich aspoň na nosenie v izbe? Nie, aj vo voľných dňoch bude vlastne stále v práci, stále bude Jessica Rose.

Možno by sa jej zišla zmena oblečenia na písanie. Dosiaľ jej to nenapadlo, no možno by jej prospelo, keby sa posadila k notebooku oblečená ako Jessica. Bože, chytala sa slamky ako topiaci sa! Celá táto záležitosť so spisovateľským pobytom bola jedna veľká poondiatá slamka. Nie, nedokáže to. Áno, musí.

Začala päste. *Dýchaj. Dýchaj a upokoj sa.* Zajtra o tomto čase už bude na Santorini a všetko bude iné. Podľa fotiek na internete ten dom predstavoval presne tú oázu pokoja, ktorú potrebovala. Slnko jej bude príjemne zohrievať chrbát a od Reesa ju bude deliť niekoľko tisíc kilometrov. Napokon, to bol skutočný dôvod, prečo súhlasila s touto šialenosťou. Toto a asi jeden a pol fľaše vína, ktoré do seba naliala predtým, než jej prišiel e-mail s pozvánkou. To nikdy nie je najlepší čas na rozhodovanie. Vzdialiť sa od Reesa však rozhodne dobré bolo.

Ešte vždy mala problém určiť, kedy to začalo ísť s jej manželstvom z kopca. Možno tá povestná kríza po siedmich rokoch prišla o čosi skôr, no zdalo sa, že je za tým viac. Muselo to tak byť. Rees mal minimálne druhú milenkú a, čo bolo takmer horšie, bolo jej to úplne ukradnuté. Túžila iba uniknúť z tejto zlatej klietky. *Aké príšerné kliše!* Keby niektorý z jej budúcich študentov chcel použiť túto frázu, určite by mu to neodporúčala.

Niektorý z jej študentov. Realita jej práve strelila také za-
ucho, až sa Jo takmer zakrútila hlava. Klesla na stoličku vedľa
toaletného stolíka. Päť ľudí vysolilo obrovskú sumu za to, aby
im svetoznáma, nesmierne talentovaná a úspešná spisovateľ-
ka pomohla napísať knihu. A pritom ona ňou nebola.

Nervózne skrolovala v telefóne. Mamino číslo bolo, ako
vždy, na vrchole zoznamu posledných hovorov.

„Mami. To som ja. Nedokážem to.“

„Ach, moja. Pravdaže to dokážeš. Za tieto pochybnosti
o sebe nemôže Rees, však? Len preto, lebo od teba vyžaduje,
aby si mu chystala večere.“

„Nie.“ Doma už takmer nevečeral. Mama však netušila,
že sa prepracovali až do tohto štádia.

„Tak vrav, čo presne ťa trápi.“

Vďakabohu za mamu a jej schopnosť rozdrobiť každý
problém na menšie časti, ktoré sa dajú ľahšie vyriešiť.

„Dobre, dobre... Tak... Ak mám sama problém s vlast-
nou prácou... ako môžem pomôcť niekomu inému?“

„Lebo problém-neproblém, si v tom doma. Napísala si
medzinárodný bestseller a tvorivé písanie si vyštudovala s vy-
znamenaním. Ak ťa toto nerobí spôsobilou na vedenie toho
pobytu, tak potom už neviem, čo iné by to mohlo byť.“

Dobrý postreh, mami.

Na svoj titul Jo takmer nepomyslela. Teóriu síce pozna-
la, aj keď...

„Pravdepodobne ťa vyvádza z miery skôr verejné vystupovanie,“ pokračovala mama. „To mi ani nemusíš hovoriť. No je to len päť ľudí. Nič horšie než večierok s cudzími ľuďmi. Za pár dní ich spoznáš, už ti nebudú takí cudzí. A ešte sa budeš čudovať, prečo ťa to tak vzalo.“

„Ďakujem, mami. Vždy mi zlepšíš náladu.“

Ak nič iné, aspoň jej hodila dve malé záchranné kolešá, ktorých sa mohla chytiť: vysokoškolský titul a analógiu s večierkom.

„Pravdaže. Si moja dcéra, Jo. Poznám ťa ako svoju dľaň a ľúbim ťa. Väčšinou si proste neuvedomuješ svoj talent a to kladiem za vinu Reesovi. V jednom kuse ti podkopáva sebavedomie, hoci by mal byť hrdý na to, čo si dosiahla.“

Až na to, že Rees ako jediný vedel, ako málo toho dosiahla. Ako veľmi by mamu zničilo, keby sa raz dozvedela pravdu? Pravdu – alebo skôr lož –, ktorá bola koreňom všetkého. Lož, ktorá sa nabaľovala a rástla vinou jediného rozhodnutia. Bolo to vôbec rozhodnutie? Jo si nespomínala, že by ho urobila – aspoň nie vedomie. Napriek tomu sa nemohla vyvliecť zo zodpovednosti, nech už ju udalosti strhli viac alebo menej. Určite sa vyskytol okamih, pravdepodobne aj viac okamihov, keď mohla povedať nie a celú túto frašku uťáť v zárodku.

Mama ešte chvíľu rozprávala, potom si Jo spomenula na kávu pre Curtisa. Už sa upokojila a sebavedomie sa jej o kúsok zdvihlo. Potrebovala si ho vziať so sebou na Sanctorini. Doparoma, musela napísať vlastnú knihu! Alebo ju aspoň začať písať. Vydavateľ bol zatiaľ trpezlivý, no ani to nepotrvá večne. Nemuseli jej hovoriť, že ak ju nenapíše, tak ju odpíšu.

Zbehla po vyleštenom dubovom schodisku do predsieň. Lúče popoludňajšieho slnka prenikali dnu cez okná po oboch stranách dverí a vrhali svetlo na fotografiu, na ktorej

bola spolu s Reesom na červenom koberci počas premiéry filmu *Vždy iba ty*. Určite ju tam dal zámerne, aby bola prvé, čo uvidí každý, kto vojde do domu. Neznášala ju. On tu ani nebol, tak prečo by mala tú prekliatu vec trpieť? Sklopila ju. Aj to jej zlepšilo náladu.

V rozľahlej žiarivobielej kuchyni vložila do kávovaru kapsulu Curtisovej obľúbenej kávy. Dala si čaj. A sušienku. Obaja zbožňovali čokoládové sušienky. Možno si pár balíčkov vloží do kufra. Alebo ich dá Curtisovi. A pripomenie mu, že budúci mesiac sem musí chodiť s ploskačkou.

So sušienkami pod pazuchou a s hrnčekom v rukách vyšla za ním von. Kľáčal a vytrhával burinu v dlhom záhone, ktorý spolu navrhli pred dvoma rokmi. Keď ju začul, vstal a ponáťahoval sa. Na pozadí slnka mu krátke tmavé kučera-
vé vlasy vytvárali okolo hlavy akúsi svätožiaru.

„Ideš práve včas, Jessica. Som už vysušený ako slivka.“

„Aj som si myslela.“

Každý týždeň – ba nie, dvakrát do týždňa – mala na jazyku, že Jessica nie je jej skutočné meno, no zdalo sa jej to už neskoro a trpko to ľutovala. Iba najbližší ju volali Jo a ona nikdy nedokázala presne určiť chvíľu, kedy sa Curtis zmenil zo záhradníka na priateľa. Na jej jediného priateľa. Hoci nemohol byť od nej starší o viac než desať rokov, stal sa jej neotrasiteľnou a spoľahlivou oporou. Mužom, s ktorým sa mohla naozaj porozprávať a zasmiať. Pri ktorom mohla byť sama sebou. Alebo aspoň do takej miery, do akej to bolo možné s niekým, komu sa neodvážila povedať ani svoje skutočné meno.

V podstate to vystihovalo celý jej poondiaty život.

„Už si zbalená na tú veľkú cestu?“ Utriel si špinavé ruky do nohavíc.

„Takmer. Pas mám v taške a taxík je objednaný na nekresťanskú rannú hodinu.“ Podala mu hrnček. „Spísala

som si zoznamy zoznamov. Veľmi sa bojím, že na niečo zabudnem.“

Pokrčil plecami. „Ak to nebude notebook, nebola by to až taká tragédia, nie? Ale chápem ťa. Mesiac mimo domu je dlhý čas. Asi je to zvláštny pocit.“

Rozhliadla sa okolo seba. „Záhroda mi rozhodne bude chýbať. No aspoň viem, že je v dobrých rukách.“

„Ja budem robiť svoju prácu, kým ty budeš robiť tú svoju. Ak si dobre spomínam, dokončuješ knihu. Bolo by super, keby vyšla ešte pred Vianocami. Výtlačky s podpisom mojej obľúbenej klientky by mi ušetrili chodenie po obchodoch.“

„Bohužiaľ, kolieska vydavateľského sveta sa nekrúčia až tak rýchlo.“ A ani tie jej. Pri posledných dvoch knihách mala pri každom slove pocit, akoby jej trhali zuby, bolestivé a zhnité.

Usmial sa na ňu a z balíčka, ktorý držala v ruke, si vzal sušienku.

„Tak potom pred budúcimi Vianocami. Už si vybrala odrody cibuliek, ktoré mám zasadiť, kým tu nebudeš?“

Jo vytiahla telefón. „Napadlo mi, že by sme ich mohli vybrať spolu.“

Priblížil sa k nej a naklonil sa ponad jej plece. „Presne v to som dúfal.“

Jo začala záhradu zbožňovať. Spočiatku ju považovala najmä za únik z domu – za náhradnú činnosť za písanie. A ak mala byť úprimná, aj za spôsob, ako posunúť svoj prvý pohár vína v ten deň. Vína, ktoré zmierňovalo pocit viny a robilo život o štipku znesiteľnejším, ak sa Rees vrátil domov. Pod trpezlivým vedením Curtisa sa však postupne naučila rozoznávať letničky a trvalky, ako vyhnať molice, ktoré jej napadli ruže, aj vymenovať ohromujúce množstvo odrôd snežienok, ktoré si zamilovala.

Bolo to v absolútnom kontraste s domom. Predchádzajúci majitelia sa naparovali, že dom sa rekonštruoval pod palcom známeho interiérového dizajnéra, no Jo ho od podlahy až po strop neznášala. Možno preto, lebo Rees nezabudol spomenúť meno dizajnéra pred pozvanými hosťami, aby na nich urobil dojem – čiže pred každým, kto prekročil prah dverí. Pravdaže, hneď po tom, čo ich pohľad spočinul na tej poondiatej fotke z červeného koberca. A ju predstavoval ako svoju slávnú manželku.

Takýto život nikdy nemala v pláne. Nikdy po ňom netúžila. Akoby ani nebol jej. A malo to svoj dôvod. Ten istý, pre ktorý mu nemohla uniknúť. Tajomstvo, ktoré poznala iba ona a Rees. Lož, v ktorej pramenili všetky ostatné lži.

Bola podvodníčka. Skrz-naskrz.

A už bolo neskoro na to, aby všetko odhalila.

ŠTVRTOK 31. AUGUSTA

Zina Siderisová pokrčila nos a prezerala si nádvorie, ktoré sa pred ňou rozprestieralo. Bola hrdá na to, čo dosiahla. Naozaj hrdá. Hrdá, nadšená a zároveň sa jej dvíhal žalúdok, všetko naraz. Rekonštrukcia jej celé mesiace zaplňala každú voľnú chvíľu aj príspevky na Instagrame a teraz sa z toho malo stať podnikanie. Z mnohých hlboko osobných dôvodov.

Budova s izbami mala tvar písmena U. Stredná časť bola dvojpodlažná s plochou strechou a krídla boli jednopodlažné s tradičnými valenými klenbovými strechami. Spolu vytvárali obdĺžnikové dláždené nádvorie. Čistá modrá obloha nádherne kontrastovala s nedávno natretými bielymi stenami, ktoré sa na slnku leskli. Farby gréckej vlajky. Farby každej internetovej stránky o Santorini – a na kilometre ďaleko od zanedbaných apartmánov, ktoré tu stáli pred rokom.

Bože, to bol teda rok! Taký si nedokázala ani predstaviť. Tragédie a malé víťazstvá, vzrušenie a neistota, obeta – áno, veľká obeta – a teraz tento nesmierny pocit úspechu, ktorý sa jej preháňal žilami ako adrenalín. Kto by si bol pomyslel,

že otcova smrť povedie k tomuto? K úplne novému životu. Zvlášť keď ten starý zbožňovala.

Muselo to byť deň alebo dva po pohrebe jej *babá*. Jej milovaná mama, vyčerpaná zo všetkého, čo sa stalo, zaspala pred pustým televízorom, a tak Zina a jej manžel Lambros, s ktorým bola už päť rokov, vyšli za chladného jesenného súmraku na terasu farmy. Stačil jej pohľad na otcovo prázdne kreslo a zaplavili ju slzy, ktoré v sebe zadržovala. Lambros ju objal, hladkal jej vlasy a jemne ju kolísal v náručí.

Možno ona navrhla prechádzku, aby sa vyhla pohľadu na to prekliate kreslo, a tak sa vydali pomedzi zanedbané zeleninové hriadky k pistáciovému sadu, ktorý sa tiahol nahor a pozdĺž severného svahu údolia až ku kľukatej poľnej ceste, ktorá tvorila hranicu farmy.

Pôda bola vyprahnutá a silný vietor na nej víril prach. Stromy, len o kúsok vyššie než Lambros, neposkytovali žiadny úkryt. Kde-tu na nich viseli rubínovočervené trsy plodov, z ktorých väčšina už dávno nebola vhodná na zber a mala už len opadať alebo poslúžiť ako potrava pre krdel' vrabcov, ktoré čvirikali na neďalekých konároch.

Prechádzali sa pomedzi stromy, ktorých vysušené a pokrútené listy tmavli v tieňoch. Ocitli sa za dovolenkovými apartmánmi, ktoré túto sezónu neprenajali, pretože *babá* bol taký chorý, že sa o ne nemal kto starať. Bazén bol vypustený, pozemok v údolí, kde sa zvyčajne kempovalo, zarástol burinou. Časť z jej detstva zmizla spolu s otcom, ktorého zbožňovala a kvôli ktorému sa tak snažila, aby bol na ňu pyšný.

„Je to smutný pohľad,“ povedala s povzdychom.

„Viem.“ Nadlho zavládlo ticho, než Lambros pokračoval: „Mohli by sme to zmeniť, Zi. Znova vniesť do farmy život.“

Pozrela sa naňho, a keď posledný oranžovoružový pás na oblohe za jeho hlavu stmavol, uvedomila si, že prvý raz po niekoľkých mesiacoch mu v očiach žiari nádej, iskra nad stmavnutými miestami na jeho vpadnutých lícnych kostiach. Zina síce milovala život v Aténach, no svojho manžela milovala viac. Oveľa viac.

A tak prišli. Lambros v decembri, Zina vo februári po tom, čo jej uplynula výpovedná lehota v práci, no nie celkom bez obáv. Aj keby odložila nabok svoje pocity z návratu na ostrov, Lambros sa už veľakrát pre niečo nadchol a po pár rokoch jeho nadšenie vyprchalo. Navyše o farmárčení nemal ani poňatia a farma jej rodičov sa vlastne ani nedala nazvať farmou. Jej *babá* sa už pred rokmi preorientoval na cestovný ruch. A to hneď na ten najlacnejší segment.

Keď sa Lambros zbavil stresujúcej práce v poisťovníctve, ktorá ho ničila, naplno sa vrhol do vedenia farmy. Pri oživení opustených olivovníkov, viniča a pistácií akoby ožil aj on sám. Z uzavretého človeka sa stal živý, z mĺkveho zhorčivý, z odmeraného pozorný. Hrozba vážneho zrútenia bola zažehnaná a už len preto to stálo za to.

Na toto sa počas tých prvých pár mesiacov upínala. A okrem toho ešte na fakt, že vďaka ich prítomnosti bol život jej mamy znesiteľnejší. Lenže čo ona? Tolľkého sa vzdala! Svoju prácu v marketingovej agentúre v Aténach zbožňovala, užívala si výzvy, ktoré jej prinášala, aj hektiku a spoločenský život, ktoré ju sprevádzali. Vidiecke Santorini bolo ospalý zapadákov, ktorý opustila ako devätnásťročná, a teraz, keď sa vrátila, potrebovala vlastný projekt. Aj keby bol Lambros spokojný s tým, že je farmár, ona rozhodne nebola farmárova žena. Ani o milión rokov.

Odpoveď spočívala v starých hospodárskych budovách, ktoré jej *babá* premenil na apartmány. Lambros predpokladal, že časť z nich zrekonštruujú, aby tam mohli bývať, no

Zina bola neoblomná. Musia si zabezpečiť dodatočný príjem, spoliehať sa iba na farmárčenie je riziko. A tak sa nastáhovali k jej matke a ona deň čo deň tvrdla pri počítači a zisťovala najnovšie luxusné trendy v európskych dovolenkách.

Ustavične narážala najmä na tri slová: butikový, útočisko a udržateľný. Prívlastok butikový mal určite tú správnu atmosféru, no sám osebe nestačil. Santorini bolo plné butikových hotelov a mnohé z nich ponúkali úchvatný výhľad na kalderu. Aj keď tu v nížine pri Akrotiri mali more na dohodenie kameňom, nachádzali sa na nesprávnej strane ostrova. Zato slovo útočisko ponúkalo možnosti. Spisovatelia, umelci, joga, pauzy v podnikaní. Keď sa nad tým zamyslela, blúdiac po neveselých, zanedbaných apartmánoch s linoleovými podlahami, osvietilo ju a zachvátilo ju nadšenie. Päť nádherných izieb na prízemí spolu s apartmánom pre vedúceho skupiny a so spoločenskou miestnosťou na poschodí. Mohlo by to byť dokonalé. Dokonalé! Stačilo sa do toho pustiť.

Premeny v podobnom rozsahu si vyžadujú peniaze. Veľa peňazí. Jej rodičia si nikdy nemohli vyskakovať, no otec jej napodiv zanechal v banke vysokú sumu na niekoho, kto zvyčajne nosil deravé košele a nohavice, kde-tu s lesklými miestami od mnohoročného nosenia. Nebolo to žiadne bohatstvo, no vystačilo to na obnovenie farmy a renováciu izieb. V podstate. Aspoň na to, aby jedno či druhé urobili poriadne. To, ako najlepšie využiť peniaze, sa stalo zdrojom nekonečných hádok medzi ňou a Lambrosom, až kým nezasiahla jej matka a nepovedala, že peniaze sú jej, tak im dá každému rovnakú sumu a nech ju využijú čo najlepšie.

Akákolvek výzva Zinu vždy inšpirovala, a tak sa pustila do hľadania materiálov s najlepším pomerom ceny a kvality, pozerala online návody o interiérovom dizajne a vyplňala tabuľky so svojimi podnikateľskými plánmi. Vďaka

snahe nájsť spôsob, ako dosiahnuť väčší zisk než Lambros, sa z toho stala zábavná a vzrušujúca činnosť, a nie desivá vízia, že farma nikdy nedosiahne dostatočný zisk, aby mohli mať normálny život.

Pravdaže, táto priateľská rivalita neznamenalala, že si popritom navzájom nepomáhali. Zina by ten dom nikdy nedokončila, keby Lambros neopravil otváracie mechanizmy na oknách, nezavesil zrkadlá a police a neosekal starú omietku zo stien... A ona sa na revanš starala o paradajky, zbierala hrozno, a dokonca naháňala tie prekliate kozy toľko ráz, že to ani nedokázala spočítať.

Nakoniec bol dom hotový. A to práve včas, keďže prvá lektorka mala prísť na obed a zvyšní hostia zajtra. Opäť sa jej zmocnila mierna nevoľnosť, no potlačila ju. S neúspechom sa nepočítalo, najmä keď na farme išlo všetko podľa plánu. Paradajkám sa tento rok síce darilo, no prvá úroda bôbu nevyšla, pretože len pár dní pred zberom sa tie vzácne fazuľky v strukoch počas nezvyčajne horúceho apríla doslova usmažili. Desivé bolo, že Lambros sa opäť uzavrel do seba, až kým ho jej matka Panora nepresvedčila, že takéto veci sa v poľnohospodárstve jednoducho stávajú a nemal by to brať osobne.

Našťastie, pozemok zarastený burinou, ktorú nestihli vyplieť, bol až ďalej v údolí vedľa ohrady s kozami, zatiaľ čo izby hostí ponúkali výhľad ponad nízky vinič na olivový háj. Žiaľ, more pred pohľadmi skrýval mierne stúpajúci terén, no celkovo pôsobilo prostredie dojmom, akoby bolo obklopené prírodou ďaleko od skutočného sveta. Dúfala, že presne takúto atmosféru tu dosiahne. Aspoň pre svojich hostí dokázala spraviť z tejto vzdialenosti od civilizácie výhodu, aj keď jej samej sa to až tak nepáčilo.

Posledných pár dní sa nieslo v znamení zhonu počas dokončovania prác a ona ešte o polnoci sadila muškáty

a voňavú bazalku do terakotových kvetináčov na terase. Stálo to však za to. Žiarivočervená a sýtoružová farba priťahovali pohľad k dlhému jedálenskému stolu s pohodlnými stoličkami v štýle režisérskeho kresla z modro-bielej pruho-vanej látky. Nad ním vietor pohojďoval zladenou markízou. Bylinky nielenže naplňali vzduch vôňou, ale zároveň odháňali otravné muchy. Nie je náhoda, že kvetináče s bazalkou vidieť na parapetoch väčšiny domov na ostrove.

A nebola náhoda ani to, že tie jej boli fotogenické, ako stvorené na Instagram. Zina si kľakla, odfotovala, skontrolovala fotografiu a nahrala ju. Zelená, ružová, modrá, sýte farby a netradičné uhly, aké jej sledovatelia očakávali. Úplne v duchu jej značky. Čoskoro ju zahrnú lajky, spojenia so širším svetom, ktorý poznala, milovala a ktorý na ňu nechcel zabudnúť.

Z fotky vytvorila príbeh. Presne tak, ako celebrita upúta pozornosť. Preto si pre svoju prvú lektorku stanovila vysoké ciele a stále nemohla uveriť, že Jessica Rose, autorka bestsellera *Vždy iba ty*, ktorý bol aj sfilmovaný, súhlasila. Keď Zina dostala Jessicin e-mail, zvýskla tak nahlas, až jej matka v panike vbehla z terasy dnu. Tancovali spolu po kuchyni a po dlhom čase prežívali jeden z najradostnejších okamihov. To, že mama opäť tancovala, aj keď len krátko, znamenalo pre ňu veľa.

Zina si obhrýzla takmer celý necht na palci. Naozaj Jessica Rose príde? Na scenár, že by neprišla, nemala riešenie a už len predstava, že by sa to stalo, ju nesmierne stresovala. Namiesto triumfálneho začiatku, ktorým by sa mohla chváliť, by prežila totálnu katastrofu. Čo sa týka lektorky, nemala žiadny plán B. Ako by aj mohla? Všetci hostia by sa dožadovali vrátenia peňazí a jej dom by zostal prázdny ďalší mesiac. V tom prípade by v banke neostali takmer žiadne peniaze, a keďže sezóna paradajok sa už končila, z farmy by

nemohla očakávať nijaký príjem, až kým im miestne vinárstvo nezaplatí za hrozno.

Nie, nesmela strácať vieru. Nemala absolútne žiadny dôvod nazdávať sa, že ju tá žena sklame – bola to iba počiatočná nervozita. Otvorila v telefóne internetovú stránku Jessicy Rose a pozrela sa na jej fotku. Nemala zlomyseľnú tvár, skôr úprimnú, ak sa to pod nánosom mejkapu vôbec dalo rozpoznať.

Jemné, pravidelné črty, oči svetlej farby, skôr váhavý úsmev. Bude to v poriadku. Určite. Zina si strčila telefón do vrečka šortiek, prešla cez nádvorie a pokračovala v záverečnej obhliadke.

Masívne drevené dvojkrídlové dvere, ktoré viedli ku schodisku a k miestnosti uprostred prízemia, boli jej pýchou a radosťou. Pravdepodobne boli rovnako staré ako budova, možno ešte staršie. Otec ich natrel namodro, no ona farbu odstránila a natierala ich včelím voskom dovtedy, kým neobnovila ich tmavú lesklú zlatú farbu. A Lambros ju prekvapil ešte viac, keď jedného dňa prišiel domov s krásnymi liatinovými kľúčkami. Srdce sa jej rozbúšilo z faktu, že na to myslel, že myslel na ňu. V tej chvíli bez akýchkoľvek pochybností vedela, že muž, za ktorého sa vydala, sa vrátil.

Otvorila dvere a vošla do chladnej predsieni s terakotovou dlažbou. Väčšinu použitých materiálov zrecyklovala. Nie vždy to bola najlacnejšia voľba, no na tento prístup bola hrdá. Nadmerný cestovný ruch sa na Santorini stával významným problémom, a tak bola odhodlaná udržať čo najmenšiu uhlíkovú stopu tohto útočiska. Kúpeľne, v ktorých sa šetrí vodou, žiadne vírivky a rozhodnutie neobnoviť bazén, aj keď s ťažkým srdcom. Nemali síce priamy prístup k moru, no ak by sa hostia zatúžili okúpať, pláž Akrotiri bola vzdialená iba päť minút jazdy.

Na rozdiel od väčšiny ostatných izieb apartmán vedúcej skupiny na poschodí neobsahoval pôvodné prvky, preto sa navrhoval najťažšie. Jeho hranatý vzhľad nekontrastoval so spoločenskou miestnosťou na opačnej strane podesty – tá mala byť najmä funkčná –, no Zina chcela vytvoriť ultra-luxusný dojem, aby prilákala najlepších lektorov. Tešila sa, že výsledok odzrkadľoval túto myšlienku a nielen hodiny driny, ktorú ju to stálo.

Obývaciu časť oddeľovali od spálne posuvné dvere z nepriehľadného skla, čo znamenalo, že mohla slúžiť aj na súkromné doučovanie alebo ako oddychová miestnosť pre účastníkov. Nízky konferenčný stolík dopĺňali pohovky s ľanovým poťahom a zladené starosvetké tíkové knižnice vyplňali priestor pod oknami na oboch stranách miestnosti. Dbala na to, aby na policiach nechýbali výťažky bestseleru Jessicy Rose aspoň v troch jazykoch. Detaily boli veľmi dôležité.

Vzala do ruky grécky preklad, ktorý bol jej vlastným výťažkom. Nikdy nemala veľa času na knihy, no román *Vždy iba ty* bol na Instagrame takou senzáciou, že sa cítila povinná si ho prečítať. Dala sa vziať do tragickej krásy tajného ľúbostného vzťahu Eloise a Anny, do živých opisov Londýna – ktorý Zina milovala – v osemdesiatych a deväťdesiatych rokoch minulého storočia a podtónu mužskej dominancie, ktorá rôznymi spôsobmi ničila život obom ženám. Ani na okamih nepochybovala, že táto kniha si svoje ocenenia zaslúži a že Jessica Rose je výnimočne talentovaná.

Po poslednom pohľade Zina zbehla po schodoch. V polovici cesty sa zastavila pri okne. Za domom Lambros so sklonenou hlavou zametal dvor v príprave na zber pistácií, ktorý, ako dúfal, sa čoskoro začne. Paže mal dohneda opálené, v príkrom kontraste s mestskou bledosťou, ktorá ju ešte pred rokom znepokojovala.

Ach, tie svalnaté ruky! Teraz ešte mocnejšie, než keď prvý raz upútali jej pozornosť v posilňovni. Ruky, ktoré ju pozývali, aby sa do nich ponorila, aby ju objali a aby sa v nich cítila milovaná. Znova sa naňho pozrela a v žalúdku ju poštekliho vzrušenie. Och, čo by dala za polhodinu vášne pod pistáciami! Za tú polhodinu, ktorú sa im akosi nedarilo nájsť.

Iskra stále tlela, pravdaže. A bolo predsa normálne, že keď obaja tak tvrdo pracujú a majú na seba málo času, necítia takú blízkosť. Normálne a dočasné. Určite to bolo dočasné, nie? Zina si obhrýzala kožtičku na palci. Posledné mesiace boli nesmierne náročné, a hoci sa často smiali a zažili radostné okamihy, vyskytlo sa aj viac než dosť problémov. Nepomáhalo im ani to, že žili s matkou pod jednou strechou, takže ani nemali kedy byť sami. Mali vari na výber?

Lambros zdvihol zrak, a keď ju uvidel, poslal jej bozk. Ona mu ho opätovala a potom, naplnená šťastím, sa vydala skontrolovať izbu na prízemí. Cez otvorené dvere však zachytila pohyb na dvore. *Putana!* To hádam nie! Dve chlpaté hlavy sa spokojne hostili na jej muškátoch. Na tých, ktoré sadila až do polnoci.

„Lambros! Lambros!“ skríkla a rozbehla sa k nim. „Pod sem! Tvoje kozy, tie *bastardos*, mi žerú kvety!“ Ak sa odváži zasmiať, uškrtí ho.